

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **R. P.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 listopada 2019 r. kwestii przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 czerwca 2017 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym w części wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 stycznia 2016 r., sygn. akt XII K (...), na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 13 stycznia 2016 r., sygn. akt XII K (...), uznał oskarżonego R.P.:

- w pkt 6 (czyn zarzucany w pkt IX aktu oskarżenia) za winnego czynu z „art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2001.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.”, za który wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę;
- w pkt 7 (czyny zarzucane w pkt X, XI, XII aktu oskarżenia) za winnego czynu z „art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z ustawą

o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2001.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.” i wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności i grzywnę.

Sąd Okręgowy wyżej wymienione kary jednostkowe połączył i wymierzył R.P. karę łączną 4 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny.

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2017 r., sygn. II AKa (...), Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu apelacji m.in. obrońcy R.P. zmienił zaskarżony wyrok w części, zaś w odniesieniu do R.P. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W piśmie z dnia 19 lipca 2019 r. (data nadania w administracji Aresztu Śledczego w W.) R.P. wniósł o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem złożenia wniosku o wznowienie postępowania na podstawie „art. 540 § 1 pkt 2” (k. 2). Zarządzeniem Przewodniczącego II Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2019 r. skazany został wezwany do przedstawienia, w terminie 7 dni, okoliczności, wskazanych w art. 540 k.p.k., art. 540a i b k.p.k., które miały stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, pod rygorem nierozpoznania wniosku o ustanowienie obrońcy z urzędu i skierowania wniosku na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. w przedmiocie odmowy jego przyjęcia (k. 5). W odpowiedzi na powyższe pismo skazany wskazał, że podstawą do wznowienia postępowania jest „art. 540 § 1 pkt 2 ppkt a”. W dalszej części swojego pisma podniósł, że wskazywany w pkt XII aktu oskarżenia mefedron w 2010 r. nie był objęty ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii, wobec czego został skazany za czyn, który nie stanowił przestępstwa w czasie jego popełnienia. Ponadto skarżący twierdził, że brak było dowodów potwierdzających jego sprawstwo, a żaden świadek nie potwierdził zdarzeń dotyczących jego osoby. W ocenie skazanego nie zostało ustalone, czy substancja, o obrót którą pomówiła go inna osoba, była substancją objętą ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii. Kończąc skazany wniósł o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania (k. 8).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego jest oczywiście bezzasadny i w związku z tym należało odmówić jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wcześniejszego rozpoznania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 (obrońca lub pełnomocnik) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Jak słusznie podkreśla się w orzecznictwie, w art. 545 § 3 k.p.k. ustawodawca sformułował obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Dla tej kontroli decydująca jest sama treść wniosku o wznowienie, który może być oczywiście bezzasadny z różnych powodów, na co wskazuje użyte w art. 545 § 3 k.p.k. wyrażenie „w szczególności”. Ta oczywista bezzasadność wynikać więc może choćby z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., III KO 25/18).

W złożonym wniosku (a dokładniej w piśmie z dnia 19 lipca 2019 r.) skazany R.P. podjął próbę zakwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych co do przypisanych mu prawomocnym wyrokiem czynów, w szczególności czynu z punktu „XII aktu oskarżenia” (pkt 7 wyroku), w którym przypisano mu popełnienie przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. W pierwszej kolejności skarżący zakwestionował to, że w okresie wskazanym w wyroku jako czas popełnienia czynu zabronionego mefedron stanowił substancję psychotropową, podlegającą pod rygory ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Trzeba zauważyć, że do zagadnienia związanego z faktem zmiany ustawy i uznaniem mefedronu za substancję psychotropową w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii ustosunkował się już Sąd Okręgowy w W. w pisemnych motywach uzasadnienia wyroku z dnia 13 stycznia 2016 r. (k. 17735 verte - 17736). Stanowisko to zostało

zaakceptowane przez Sąd II instancji, nie było też zanegowane w apelacji obrońcy R. P.. Wskazana okoliczność nie jest więc żadnym nowym faktem lub dowodem, który ujawnił się po wydaniu wyroku i który jednocześnie stanowiłby podstawę do wznowienia postępowania karnego, o której mowa w art. 540 § 1 pkt 1 a k.p.k. Toteż należy się jedynie ograniczyć do przypomnienia, że ustawą z dnia 20 czerwca 2010 roku (Dz. U. z 2010, Nr 143, poz. 962) doszło do zmiany treści załącznika nr 2 do ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zawierającego „Wykaz substancji psychotropowych” część 1 „Substancje psychotropowe grupy I-P”. W treści załącznika do ustawy ujęty został środek psychoaktywny o nazwie „mefedron” (4-metylometkatynon – inna nazwa). Ustawa ta weszła w życie w dniu 25 sierpnia 2010 r. Czyn zarzucany R.P. w pkt XII aktu oskarżenia, a przypisany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w W. w pkt 7, został popełniony „w okresie nie wcześniej niż od czerwca 2010 roku i nie później niż do stycznia 2011 roku”, a zatem w czasie, kiedy wprowadzenie do obrotu substancji psychotropowej w postaci mefedronu był już penalizowane. Wobec powyższego podnoszony przez skazanego argument, że „ustawa obejmująca wszelkie substancje zwane dopalaczami jako nielegalne weszła w życie w 2018 r.”, jest bezzasadny.

Skazany nie wymienił też żadnych innych nowych faktów lub dowodów, które wskazywałyby, chociażby *prima facie*, na ziszczenie się przesłanek wznowienia postępowania z art. 540 § 1 pkt 1 a k.p.k. Zamiast tego skazany próbuje podważyć ocenę materiału dowodowego pozyskanego w sprawie, przeprowadzoną w toku postępowania, weryfikowaną przeciw przez rozpoznanie zarówno zarzutów apelacyjnych, jak i kasacyjnych. Zauważyć należy, że postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2018 r. w sprawie pod sygnaturą II KK 438/17, Sąd Najwyższy oddalił kasację złożoną m.in. przez obrońcę R.P. jako oczywiście bezzasadną (k. 18780, tom 58). Sąd orzekający w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku, czy też oceny zasadności orzeczenia Sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej. W tej procedurze Sąd Najwyższy jest uprawniony jedynie do zbadania, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na

znaczne prawdopodobieństwo wadliwości wyroku skazującego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2017 r., III KO 53/16, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2017 r., III KO 45/17).

Wobec tego, że wniosek skazanego okazał się oczywiście bezzasadny, należało odmówić jego przyjęcia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.

as